

לשחרר את עזה

מאמר המערכת 26.12.2014 01:07

מאז המלחמה בקיץ, עלה מספרם של העזתים שניסו להסתנן לישראל כדי לחפש בה עבודה. נכונותם להיעצר, להיפצע ואולי אף להיהרג מירי צה"ל מעידה על דרגת הנואשות שלהם. החברה בישראל אינה רשאית להתעלם מייאוש זה, ואל לה להתייחס אליו רק כבעיה ביטחונית שפתרונה טכני. מי שניסו להסתנן לישראל מאז הקיץ אמנם מונים רק כמה עשרות (גילי כהן, הארץ, 22.12), אבל בייאושם ובמצוקתם הם מייצגים את רוב תושבי המובלעת הפלסטינית. כמעט 50% מהעזתים מובטלים, כ-70% מהמשפחות מקבלות סיוע הומניטארי, וכ-120 אלף בני אדם שבתיהם נהרסו מחכים לשיקום. המים ברצועה אינם ראויים לשתייה, ואספקת החשמל נקטעת מדי יום לשעות ארוכות.

בקצב שבו מוכנסים היום לרצועה חומרי הגלם לבנייה, יידרש עשור לפחות כדי לשקם את המבנים שנהרסו. אך גם אם הקצב יואץ, תיוותר בעינה העובדה המרכזית: 1.8 מיליון תושבי הרצועה מצופפים בשטח שגודלו 365 קמ"ר, מנותקים משאר העולם וקודם כל מאחיהם שבגדה המערבית. שלילת זכות העזתים לחופש תנועה אחראית ישירות לתחושה הקולקטיבית של השפלה, חוסר תכלית ומיאוס מהחיים.

הרצועה אינה ישות נפרדת, ריבונית. תושביה רשומים במרשם אוכלוסין שישראל שולטת בו ובשינויים המוכנסים בו. באמצעות איסורי תנועה ושליטה במרחב היבשתי, האווירי והימי, ישראל שולטת בכלכלת הרצועה ומכתיבה את עוניה.

ישראל החלה במדיניות ניתוק הרצועה בתחילת שנות התשעים, לפני גלי פיגועי ההתאבדות והרבה לפני עליית החמאס. אם מטרת המדיניות הייתה לייצר יותר ביטחון לישראלים – הרי שהיא נכשלה כישלון חרוץ. היא כן הוסיפה מימד של חוסר יציבות וחוסר ודאות – לפלסטינים ולישראלים. עוד משאית ועוד תרומה לא ישנו את המצב. על ישראל לבטל את מדיניות הסגר וניתוק הרצועה, ולהכיר בכך שתושבי הרצועה הם חלק בלתי נפרד מהעם הפלסטיני, שהנהגתו הרשמית שואפת להקים לו מדינה לצד ישראל.